

MIROSLAVU TUĐMANU

dr. Koraljka Marušić*

Bio je 10.12.2020., kada sam počela pisati ovaj tekst, na smrtni dan Franje, prvog hrvatskog predsjednika, a tri dana prije nego sam posljednji puta 2020. uživala u druženju s Mirekom.

Bilo je nedjeljno prije podne, 13.12.2020. Zajedno smo pohodili svetu misu u Župi na Jordanovcu, poslije koje smo otišli sa društvom Hipovaca na Dobri dol popiti kavu za van, tad popularnu coffe to go, jer je na snazi bio lock

* Mr.sc. Koraljka Marušić, dr. spec. OM, diplomirala je 1987. na Medicinskom fakultetu u Zagrebu gdje je i magistrirala 1991. godine. Nakon drugog poslijediplomskog studija, 2010. godine postala je specijalist obiteljske medicine te počela raditi kao vanjski suradnik na Katedri za obiteljsku medicinu Medicinskog fakulteta u Zagrebu. Od početka svibnja 1991. godine dragovoljac je Domovinskog rata sudjelujući u radu izbjegličkih kampova a nakon Oluje djeluje na području Like. U politiku se uključuje 2000. godine, kao jedan od utemeljitelja HIP-a i od tada surađuje s dr. Miroslavom Tuđmanom na brojnim tribinama, promocijama i obljetnicama te aktivno sudjeluje u predsjedničkoj kampanji 2009/2010. g. Nakon "gašenja" HIP-a, pristupa HDZ-u te u četiri mandata obnaša dužnosti u TO, PO i GO HDZ-a Zagreba. Član je Vijeća Gradske četvrti Maksimir u trećem mandatu. Nositelj je Spomenice Domovinskog rata te Nagrade HVIDRE grada Zagreba, na Dan branitelja Zagreba 30.5.2016.

down. Glavnina razgovora bila je u vezi pandemijske situacije.

Poznavajući Mirekov zazor od svih vrsta medicinskih tema, iznenadila me njegova izjava kako jedva čeka cijepiti se. Bili smo tada u vremenu kada smo svi iščekivali oružje protiv virusa SARS-CoV-2.

Kava baš i nije bila najbolja, ali društvo jest. Tada nisam mogla ni slutiti da je to posljednji puta što ću ga vidjeti. Uz kavu smo kupili lampaše i otišli na grob Franji. Proveli smo to zadnje druženje u nadi da idemo u bolju godinu, ohrabreni najavama skorog dolaska cjepiva. Pozdravili smo se. Za dva dana me nazvao i rekao da je dobio temperaturu. Bila je to moja treća samoizolacija. Čuli smo se svakodnevno, dok mu se oko Božića stanje nije ozbiljnije narušilo. I tada je vjerovao da će proći bez bolničkog liječenja. Nažalost, nije bilo tako. Čuli smo se sve kraće, jer mu je svaka riječ oduzimala dah. I jednog dana se više nije javio. Bio je stavljen na respirator. Molili smo i nadali se do 31.1. kada se preselio u smiraj vječnog blaženstva.

Tog dana nevjerica je ovladala mojim mislima. Ljutnja i odbijanje istine ispreplitala su mi razum. Što bi bilo da je ranije otišao u bolnicu? Što bi bilo da je dočeka cijepljenje? Gdje se zarazio? Gomila neodgovorenih pitanja i osjećaj praznine. Praznine zbog gubitka prijatelja i dvadesetogodišnjeg suradnika. Gubitak čovjeka koji je bio uz mene u momentima mojih najvećih gubitaka. Čovjeka koji me učio kako i u politici postoji međusobno povjerenje, pristojnost, profinjenost i poštovanje prema suparniku.

U Mireku su čučali hrabrost, odlučnost, srčanost, kao i mirnoća i samozatajnost. U njemu je bio spoj najpoželjnijih osobina. Nesebično se davao kao vojnik, kao strateg, kao političar. Također njegov doprinos informacijskim znanostima, kojima se bavio, je golem.

Ispod profesionalnog "kaputa" skrivao se dobar i nježan suprug, otac i djed. Njegov smisao za šalu često puta bi iznenadio onoga tko ga nije dobro poznavao, jer Mirek je bio veliki šaljivdija...i na svoj račun.

Upravo je prošla godina dana od kada je preselio na neke ljepše livade, u neke bolje sfere okružen vječnom hvalom i poštovanjem prema svemu što nam je ostavio. A ostavio je puno. Samo knjiški opus predstavlja bogatstvo izričaja i htijenja da povijest ostane zapisana riječima onoga koji je u njoj bio aktivni sudionik.

Zahvalna sam što nam je dragi Bog u jednom trenutku spojio puteve.